

תמליל שיחת הגאון ר' דוד מורגנשטרן שליט"א, רב ומו"צ רמת שלמה, ירושלים עיה"ק

חזה"מ פסח תש"פ

ומבקש: תבינו כמה המצב חמור! תשארו בבית! אל תיסעו! אם דבר קדוש חשוב לך - תפסיק ללכת למניינים סודיים! תמשיך להתפלל! אל תפסיק לרגע! אבל בבית עם הילדים! תחשוב על הרופאים שאתה מסכן את החיים שלהם! תחשוב על המשפחות שאתה מסכן את החיים שלהם, תחשוב על המבוגרים! תתפלל אבל רק מהבית!!!!

דיברתי עם רופא מליקווד. המצב שם מחריד. יש אלפי אלפי חולים באיזור. אין בית שאין בו חולה. בליקווד לבד יש 120 חולים מאושפזים! מדובר על מקום קטן יחסית, חצי מהגודל של בני ברק, יש שם מונשמים, יש שסובלים מהמחלה, 14 יום של חום גבוה שלא יודעים איך יעברו את זה.

דיברתי עם עוד רופא, בבית חולים מכובד בניוירוק, הוא מספר לי על רופא פלוני שנפטר, 4 רופאים חולים, הסטז'רים חולים, האחראי על השתלות בבית החולים מורדם ומונשם, האחראי על הרדמה מורדם ומונשם...

אחד סיפר לי שחמיו נפטר בחו"ל, החברא קדישא אמרו לו שמקוים שתוך שלשה ימים יגיעו איליו, יש כ"כ הרבה נפטרים שהם לא עומדים בעומס, יקח ימים עד שיגיעו אליהם! יש ח"ק אחרת שאומרים שאין להם זמן לעשות טהרה לנפטרים. ח"ק אחרים מפרסמים שמבקשים מתנדבים לסייע, מי שיש לו רכב להוציא נפטרים לקבורה!

בבתי חולים בניוירוק יש חלק גדול שעשו אהלים לפני בתי החולים בשביל שיהיה מקום להחזיק את כל הנפטרים. מה שאנחנו שומעים קצת שמות של נפטרים גדולים וצדיקים, זה רק קצה הקרחון... יש עוד הרבה הרבה כל יום. קרוב ל-1000 נפטרים כל יום בניוירוק.

מה כל זה אומר לנו?

בינתיים המצב שלנו יחסית טוב. אבל צריך לדעת שאם אנשים ימשיכו לזלזל בהוראות, לא יבינו את המצב, ימשיכו לעשות מניינים, ח"ו אנחנו עלולים לראות את עצמנו במצב כמו ליקווד וניוירוק!! צריכים לקחת בחשבון - המרחק לא פתרון! צריך מרחק עצום. אתה הרי רואה בעצמך מה קורה במניינים, אנשים מתקרבים זה לזה בכניסה למקום, ביציאה מהמקום, גם כאשר עושים מניינים בבניינים תראה מה שקורה, לא שומרים על הכללים! וגם אם באיזו צורה ניסית אצלך במניין שומרים על הכללים, אבל מנין זה מכשול לאחרים שלא שומרים על הכללים.

כבר פרסם מרן ראש הישיבה שליט"א - שאסור באיסור גמור, ללא יוצא מן הכלל! איסור גמור כפשוטו! לעשות מניינים בחוץ. לא משנה כמה אנשים, לא משנה המרחק!!! אסור לרדת למטה ולעשות מניינים, בלי יוצא מהכלל! אסור לעשות מניינים בבתי כנסת, לגבי לעשות מניינים במרפסות, זה נידון אחר, אבל כל אחד מהבית שלו, לא לפני הבית ולא אחד למטה ברחוב! כולם רק בבתים!

תדעו לכם! מי שמפר את הכללים, יכול להיות מאוד שהוא בגיל ישרוד, אולי יעבור ייסורים אבל יעבור את זה, אבל הוא מגלה חוסר איכפתיות לחיים של אחרים, הוא מסכן את החיים של כולם! בשכונתנו כבר יש מעל 80 (נכון להיום 118) חולים מאומתים רח"ל, והמספר עלול רק להמשיך ולטפס! אם לא נעצור את זה עכשיו - ח"ו אי אפשר לתאר מה שעלול להיות פה!!! זה איסור גמור בלי יוצא מן הכלל! כפי שכבר הודיעו את זה גדולי ישראל, וכהוראות משרד הבריאות!

יאמר ברורות: אם אתה ממשיך ללכת ולהתפלל במניין וממשיך ללכת לאחרים, אתה מכריז לפני בורא עולם שלא איכפת לך מהחיים של ההורים שלך! לא איכפת לך על חיי השכנים שלך, לא איכפת לך על הילדים שלך! אתה טועה בטעות מרה - זה לא מצווה, זו עבירה!!! צריכים להפסיק את זה מיד! לכבוד שמים! הקב"ה כעת רוצה שנשאר בבית! אנחנו צריכים לקבל את גזירת שמים באהבה! כך כתוב ביציאת מצרים כשניתן רשות למשחית: "אל יצא איש מפתח ביתו", אלו דברי חז"ל ואנחנו חייבים לקיים אותם במלואם!

בתפילה שהקב"ה ירחם על עמו ישראל.

מתנצל שאני נאלץ לדבר שוב על נושא וירוס הקורונה.

התחושה היא, שלא הצלחנו להסביר ולהחזיר באיזה מצב אנחנו נמצאים.

אנשים מתקשרים ומספרים לי, וגם ראיתי בעצמי, שיש עדיין מניינים שמתקיימים, עם יותר אנשים או פחות, עם מרחק יותר או פחות, גם ראיתי אנשים יוצאים מבתי כנסת שיש מקוואות עם מגבות, ולכן חשבתי שבכל זאת צריכים שוב להעלות את הנושא ולראות שמבינים את העניין בצורה נכונה.

יש לקחת בחשבון שווירוס זה, אינו מבחין בין גיל לגיל או בין צדיק לשאינו צדיק, וכמו שאמרו חז"ל: "כיון שניתנה רשות למשחית אינו מבחין בין צדיק לרשע", ולא רק זה: "אלא שמתחיל מהצדיקים!" מאושפזים בבתי החולים בכל הגילאים, גם בני 20 וגם בני 90, גם תינוקות וגם מבוגרים.

כך שאם משהו חושב שיש לו חסינות מהמחלה בגלל הגיל הצעיר שלו, הדבר לא נכון כלל. מה שכן נכון, כשהצעירים מגיעים לבית חולים וצריכים להנשים אותם, ואח"כ מגיעים מבוגרים שצריכים הנשמה, בית החולים יעדיף לתת למבוגרים למות, כי אין מספיק מכוונות להציל את הצעירים, וצעירים מונשמים יש יותר סיכוי שישרדו.

צריך לדעת שדרך מעבר הווירוס מאחד לשני אינו דבר ברור לגמרי. בירחון רפואי מכובד ביותר הנקרא JAMA היוצא ע"י איגוד הרופאים של ארה"ב, פרסמו באחרונה מחקר שערכו באוניברסיטת MIT בארה"ב והוכיחו שכאשר משהו מתעטש יכול להפיץ את הווירוס ברדיוס של 8-10 מטר. עוד מתברר במחקרים נוספים, שגם אדם שאין לו שום תסמינים של המחלה, גם כשאין לו חום ואינו משתעל, ייתכן שהוא נושא את הווירוס, ומעביר אותו לאחרים אפילו בדיבור בעלמא! ובעוד מחקר הווירוס שורד על משטחים שונים למשך זמן ארוך, ואדם שנוגע במשטחים אלו ואח"כ נוגע באף או בפה יכול להדבק מהווירוס.

לכן המסקנה שהגיעו רשויות הבריאות, שהדרך היחידה להתגונן מהווירוס, היא רק ע"י הפרדה מוחלטת בין המשפחות, כי ככל שיש קשר בין משפחות גם בדיבור בלבד, הווירוס רק מוסיף להתפשט.

אולי יעזור שאצטט (תרגום) מכתב שכתב לפני שבוע רופא חרדי בארה"ב, הוא רופא במחלקת מיון בבי"ח במרכז הסמוך לקהילה החרדית בניוירוק (אמנם קהילה לא גדולה), וכך כותב:

"ב-24 שעות האחרונות מתוך 36 האחרונות אני עובד בבית החולים, זה חלום רע שאי אפשר לתאר. הייתי נאלץ להנשים 3 אנשים בתוך שעה אחת. בבית החולים שלנו יש 400 חולים שחולים בווירוס, 82 מתוכם מונשמים. כדי להבין את המצב, בחדר המיון יש מקום לכתחילה ל-80 עד 100 חולים, אך המצב כעת שיש 172 חולים במחלקה שלי. שמים את החולים בכל מקום אפשרי, במסדרונות, בפינות, בכל מקום שרק ניתן, בכל פינה ובכל סדק שוכבים אנשים חולים. מחלקת טיפול נמרץ מיועדת ל-50 אנשים, והיות שאין מקום לכל המונשמים, אז הם מוחזקים במסדרונות... אני רופא 22 שנה, מעולם לא ראיתי את הצוות הרפואי כל כך עייפים, כל כך סחוטים, גם נפשית וגם פיזית. פעמיים בשעה נשמעים צפירות סירנה בבי"ח שמידעים על עוד אחד שיש לו דום לב, וזה רק מלחיץ אותנו עוד יותר. יש שהגיעו לבי"ח ותוך 12 שעות נפטרו, בני 30 בני 50, ובני 70, בכל הגילאים. אף אחד לא ניצל מזה... הצוות הרפואי הגיע לנקודת שבירה, אין מקום בבי"ח, אין מקום בחדר מיון. אשה אחת הגיעה לבי"ח והיתה במצב קשה שחיימזון הדם שלה היה במצב 64% בעוד שבאופן רגיל כשהמצב למטה מ-88% זה מסוכן, למטה מ-80% זה קריטי, היא היתה במצב של 64%! לא היה היכן לטפל בה, אפילו אלונקה בודדת לא נותרה. בלית ברירה טיפלת בה בישיבה על כסא, רק לאחר שעה מצאו מקום להשיב אותה... כמה רופאים כבר חולים, מנסים לטפל באנשים בבית שלא יגיעו לבית חולים. הקהילה היהודית כ"כ נחמדה וטובה, שולחים המון אהבה, שולחים אוכל וציוד באמת משהו מיוחד, אבל... זה לא עוזר להרים את הרוח השבורה של המטפלים בחולים".

מתוך המצב הקשה הזה, הרופא מסיים בקריאה נוקבת:

"אני מודעזע כשאני שומע שיש כאלה שרוצים לבוא להורים שלהם לבקר בחג, אני מודעזע לשמוע על כאלה שרוצים שההורים יבואו אליהם. אני מתחנן